ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

(Τοῦ FLORIAN)

Νὰ φεύγης μονάχος προτοῦ ξημερώσει
στὸ σκότος τῆς νύχτας μὲ σκέψι καμμιά,
μὰ μόνο πῶς νἄβρης τὸ δρόμο στὴν τόση
τριγύρω σου σκότεινη, μαύρη ἐρημιά...
Τὸ βῆμα σκοντάφτοντας ὅλη τὴν ὥρα
καὶ σέρνοντας ἔτσι τὸ δόλιο κορμί,
νὰ κάνης τὸ τρίτο τοῦ δρόμου σου τώρα
κοντὰ μεσημέρι... Σὲ κάποια στιγμή,
Βαδίζοντας πάντα, νὰ βλέπης τὰ νέφη
ποὺ θἄχουν ψηλὰ σου σωρὸς μαζευτεῖ,
σ' ἀβέβαιην ἄμμο τὸ βῆμα νὰ τρέχης,
τοῦ κάκου νὰ ψάχνης τὸ ποῦ νὰ κρυφτῆς...
Νὰ τρέχης μαζεύοντας ὅλο καὶ μπόρες
γιὰ κεῖ ποὺ δὲ φτάνει ποτέ του κανεὶς
στὸ ἄγνωστο τέρμα, στὶς ἄυλες χῶρες,
γιὰ κεῖ ποὺ θὰ πάψης, φτωχέ, νὰ πονῆς....
Καὶ ὅταν τὴν πλάνη σου δῆς, σὰ βραδυάσει,
νὰ ψάχνης νὰ βρῆς καταφύγιο πειά
κι' ἀσθμαίνοντας ὅταν σ' αὐτὸ θἄχης φτάσει,
νὰ γέρνης στερνά, νὰ κοιμᾶσαι βαθειά...
Αὐτό, νὰ γεννιέσαι, νὰ ζῆς, νὰ πεθαίνης
τὸ λὲν, κι' ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους τὸ στέλνει.

Μετάφρασι ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

ΦΕΥΓΕΙΣ

(Στὴ ΛΑΟΥΡΑ)

Φεύγεις!... Καὶ μέσ' στὰ λυπημένα μάτια σου
ποτάμι νοιώθω τὸ μελλοντικό σου κλάμμα...
Φεύγεις... Καὶ τὰ κερένια, ἀσθενικὰ χεράκια σου
ἀπ' τῆς ψυχῆς σου τρεμουλιάζουνε τὸ δράμα!
Φεύγεις!... Καὶ στ' ἀνθισμένα
(σου παράθυρα
δὲν θὰ προβάλλη πειὰ τ' ἀλλόκο-
(σμο ὄραμά σου...
Φεύγεις... Καὶ πειὰ, στὰ καλ-
(ντερίμια τοῦ χωριοῦ
δὲν θὰ σκορπίσης τὸ παρδενικὸ
(ἄρωμά σου!...
Φεύγεις!... κι' ἄχ!... νοιώθω,
(πόσο σοδνὰι πιὸ πικρὴ
ἡ τραγικὴ τοῦ χωρισμοῦ ἡ ὀ-
(δύνη,
γιατὶ, πειὰ, ξέρεις, πῶς μιὰν
(ἄλλην ἀγαπῶ
καὶ πῶς τὸ δράμα σου ἀσυγκίνητο μ' ἀφήνει!...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΓΛΑΝΕΛΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πῶς ὁ καθηγητὴς καὶ ἐξερευνητὴς Πάλμερ... ἐπληροφορήθη την δολοφονία του. Μιὰ τρομακτικὴ παραισθησις. Ἐνῶ ἐδιάβαζε ἡσυχα-ἡσυχα τὴν ἐφημερίδα του. Ο μυστηριώδης καὶ τραγικὸς τίτλος. Μιὰ ὡραία λαίδη ποὺ ἐνειρεύτηκε τὸ θανατό της. Μεσα στο νεκροκρεββατο. «Πηγαίνω στη Σκωτία να πεθανω!...» Τὸ ἀλληγορικὸ ενειρο τοῦ Ὀκόνορ. Πῶς ἐγῆκε ἀληθινό, κτλ.

Ὁ περίφημος καθηγητὴς Πάλμερ, ὁ ὁποῖος δολοφονήθηκε μυστηριωδῶς ἐνῶ ἐξερευνοῦσε τα ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ὡς ἐπιστημονικὸς ἀπεσταλμένος τῆς ἐφημερίδος «Σφαῖρα», ἕνα βράδυ, λίγες μέρες πριν φύγει γιὰ τὴν Ἀραβία, καθόταν κοντὰ στὸ τραπέζι τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος καὶ διαβαζε τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Τὸ βράδυ αὐτὸ ὁ Πάλμερ ἦταν, ὅπως πάντα, εὐδιάθετος κι' ὁμιλητικός. Ἄξαφνα ὅμως, καθὼς διάβαζε, προσήλωσε τρομαγμένος τὰ βλέμματά του στοὺς τίτλους τῆς ἐφημερίδος καὶ χλώμασε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι τρόμου κι' ἡ ἀναπνοή του εἶχε σταματήσει.

Σὲ κάποια στιγμὴ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος, καθὼς ἔγραφε, σήκωσε τὰ βλέμματά του στὸν Πάλμερ καὶ βλέποντάς τον ἔτσι ἔντρομο, τοῦ φώναξε :

—Τί ἔπαθες, Πάλμερ ; Εἶσαι ἄρρωστος ; Θὲς νὰ φωνάξουμε κανένα γιατρό ;

—Ὄχι, ὄχι, φίλε μου ! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ καθηγητὴς μὲ κόπο. Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Πρόκειται περὶ παραισθήσεως !... Θὰ περάση !.... Δὲν εἶνε τίποτε....

—Δηλαδή ; ξαναρώτησε ὁ διευθυντὴς τῆς «Σφαίρας». Τί σοῦ συμβαίνει ;

Τότε ὁ Πάλμερ, δείχνοντας τὸ φύλλο τῆς «Σφαίρας», τὸ ὁποῖο κρατοῦσε, τοῦ εἶπε :

—Μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν, σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ θέσι, γραμμένος μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα, ὁ τίτλος : «Ἡ δολοφονία τοῦ καθηγητοῦ Πάλμερ» ! Τὸν εἶδα... τὸν διάβασα, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια...

....

Ἐννηὰ μῆνες ἀκριβῶς, ὕστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ καθηγητὴς Πάλμερ ἐδολοφονήθηκε μυστηριωδῶς στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποία ἐξερευνοῦσε, καὶ στὶς ἐφημερίδες ἡ δολοφονία του ἐδημοσιεύθη μὲ τὸν τίτλο : «Ἡ δολοφονία τοῦ καθηγητοῦ Πάλμερ», τὸν τίτλο ποὺ εἶχε δῆ ὁ ἴδιος, διαβάζοντας τὴν «Σφαῖρα».

Τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ γεγονὸς τὸ ἐδημοσίευσε ἡ «Σφαῖρα» ἀμέσως μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ καθηγητοῦ.

* * *

Ἡ λαίδη Τοινίδμουθ, λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου της, εἶδε στ' ὄνειρό της ὅτι ἦταν ξαπλωμένη μέσα σ' ἕνα νεκροκρέββατο.

Τὴν ἑπομένη τοῦ τρομακτικοῦ ὀνείρου της, δέχτηκε τὴν πρόσκλησι τοῦ λόρδου Ρόζβερυ καὶ παρειρέθηκε στὸ μεγάλο γεῦμα, ποὺ ἔδιδεν αὐτός, ἐπ' εἰκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων του.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος ἡ λαίδη Τοινίδμουθ ἦταν, ὅπως πάντα, εὐδιάθετη κι' ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴ χάρι της.

Ὅταν ὅμως σηκώθηκε νὰ φύγη, εἶπε τοῦ Ρόζβερυ :

—Ὑγιαίνετε !...

—Ὑγιαίνετε ;... Γιατί ὑγιαίνετε κι' ὄχι ἁπλῶς καληνύχτα ; τὴν ρώτησε ταραγμένος ὁ λόρδος.

—Ὄχι, δὲν σᾶς καληνυχτίζω ἁπλῶς, τοῦ ἀπάντησε ἡ λαίδη. Σᾶς λέω «ὑ γ ι α ί ν ε τ ε», γιατί δὲν θὰ σᾶς ξαναΐδω ἄλλη φορά. Θὰ φύγω ἀμέσως αὔριο γιὰ τὴ Σκωτία, γιὰ νὰ πεθάνω ἐκεῖ !...

Κι' ἔτσι σινέβη πράγματι. Ἡ ὡραία λαίδη ἔφυγε γιὰ τὴ Σκωτία τὴν ἄλλη μέρα καὶ πέθανε ἐκεῖ μετὰ μία βδομάδα ἀκριβῶς.

* * *

Ὁ Ἄγγλος γαιοκτήμων σὲρ Ρίχαρδ Ὄκονορ εἶδε κάποτε τὸ ἑξῆς ὄνειρο : Βρέθηκε ἄξαφνα μέσα σ' ἕνα ἐντελῶς ἄσπαρτο χωράφι, τὸ ὁποῖο φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα παράξενο φῶς καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε μπροστά του ἕνας ἄνθρωπος καὶ τοῦ εἶπε :

—Νά, πάρε τα αὐτὰ τὰ τέσσερα στάχυα. Τόσα μονάχα ὑπῆρχαν ἐδῶ. Τὰ ἔκοψα γιὰ νὰ σοῦ τὰ δώσω, γιατί ἀνήκουν σὲ σένα !

Τὸ πρωί, μόλις ξύπνησε, ὁ σὲρ Ρίχαρδ Ὄκονορ θυμήθηκε τ' ὄνειρό του καὶ τοῦ καρφώθηκε ἡ τρομερὴ ἰδέα στὸ μυαλό, πὼς τὸ ὄνειρό του αὐτὸ ἦταν μιὰ προειδοποίησις γιὰ τὸ θάνατό του, ὁ ὁποῖος θὰ ἐρχόταν μετὰ τέσσερα χρόνια, ὅσα ἦσαν καὶ τὰ στάχυα ποὺ τοῦ χάρισε ὁ παράξενος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φανερώθηκε στὸν ὕπνο του. Ἀμέσως λοιπὸν ἔγραψε σ' ὅλους τοὺς φίλους του, τοὺς εἰδοποίησε ὅτι μετὰ τέσσερα χρόνια...θὰ πέθαινε καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ ε τ ι μ ή σ ο υ ν τὴν κηδεία του !...

Πράγματι δὲ μετὰ τέσσερα χρόνια ὁ σὲρ Ρίχαρδ Ὄκονορ πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ καρδίας !...

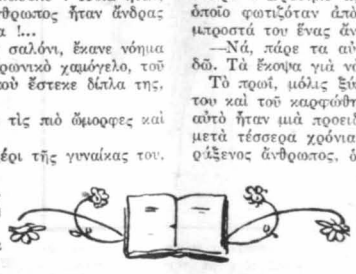

τὴν ἀγκάλιασε στοργικά.

—Ἄκουσε, μικροῦλα μου. Τί τρέλλες εἶν' αὐτές ; Ὁ Φράνκ σ' ἀγαπάει... Μὰ δὲν φταῖς ἐσύ... Ξέρω τί σοῦ λέω ! Φταίει ἡ ράφτρα σου... Δὲν φτάνει νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα μονάχα ὄμορφη. Πρέπει νὰ εἶνε καὶ κομψή, Νινέττα !...

—Ὄχι ! Ὄχι ! Λέτε ψέμματα !... φώναξε κλαίγοντας ἡ γυναῖκα τοῦ Φράνκ.

Σὲ λίγο ὅμως ἡμέρωσε καὶ τότε ἡ κυρία Σούζη Ρομὲ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κατέβασε μὲ τὸ ζόρι ὥς τὸ αὐτοκίνητό της.

—Στὸ μοδιστράδικο τῆς Λανδέν ! εἶπε τότε ἡ κυρία Σούζη στὸν σωφέρ, μ' ἕνα θριαμβευτικὸ ὕφος.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Φράνκ ἦταν καλεσμένος στὸ σπίτι τῆς κ. Ρομὲ. Τὸ τραπέζι ἄστραφτε ἀπὸ τ' ἀσημένια σερβίτσια καὶ τὰ κρύσταλλα. Παντοῦ μικρὰ ἀνθοδοχεῖα, μὲ ὑτέροχα δοχεοειδῆ. Καὶ γύρω του, ὅλες ἡ ὄμορφες γυναῖκες τῆς Ρώμης, μὲ ὑπέροκμψες τουαλέττες, πολυτελεῖς καὶ σαγηνευτικές, σὰν παραδείσια ποιλιά.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἦταν μιὰ νεαρὴ ἀριστοκράτισσα, πιὸ ὄμορφη ἀκόμη καὶ πιὸ κομψὴ ἀπὸ τὴν «ἀσήγκριτη» Σούζη. Διάβολε ! Ποιὰ ἦταν, λοιπόν, αὐτὴ ἡ γόησσα ; Ποιὸς εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ἦταν ἄνδρας της ; Ὁ Φράνκ τὴν κύτταξε μὲ θαμπωμένα μάτια !...

Ἡ Σούζη, ὅταν οἱ καλεσμένοι της πέρασαν στὸ σαλόνι, ἔκανε νόημα στὸν Φράνκ νὰ πάη κοντά της. Ἔπειτα, μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, τοῦ ἔδειξε τὴ νεαρὴ κι' ὑπέρκομψη ἀριστοκράτισσα, ποὺ ἔστεκε δίπλα της, καὶ τοῦ εἶπε :

—Σᾶς παρουσιάζω τὴ Νινέττα Ρέντσι, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες καὶ τὶς πιὸ κομψὲς γυναῖκες τῆς Ρώμης !...

Ὁ Φράνκ, σαστισμένος, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς γυναίκας του, κατάπληκτος ἀπὸ ἐκείνη τὴ μεταμόρφωσι.

—Ἔχει κι' ἀσημένια νύχια ! φώναξε ὀλόχαρος.

—Μ' αὐτὰ τ' ἀσημένια νύχια, τοῦ ἀπάντησε ἡ Σούζη, ἡ γατούλα παίρνει πίσω τὸν ἄνδρα της !

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, ἐνῶ ὁ Φράνκ ἔσκυβε ντροπιασμένος τὸ κεφάλι του.